

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نوشته: گریگ گودلز
برگردان: آمادور نویدی
۱۵ اپریل ۲۰۲۵

آیا انترناسیونالیسم مرده یا در حال مرگ است؟

انترناسیونالیسم: آیا مرده یا در حال مرگ است؟

سخت است در مورد کوبا فکر کرد، ولی احساساتی نشد. شب گذشته نتوانستم بخوابم، و از خاموشی تراژیک تقریباً کل کشور با نزریک شدن طوفان شدید پریشان بودم.

آری، نسل‌کشی در فلسطین و لبنان، احساسات و بی‌خوابی‌های مشابهی دارد؛ اعمال دولت اسرائیل و قیحانه و حیوانی و جنایت‌کارانه است. اما کوبا، به‌خاطر بیش از ۶۰ سال مخالفت با امپریالیسم امریکا و فداکاری‌های بسیار زیادی که برای خلق‌های دیگر کرده و می‌کند، برای من جای‌گاه ویژه ای دارد.

هیچ کشوری به اندازه کوبا که دارائی‌های اندکی دارد، این‌قدر زیاد فداکاری برای سایر کشورها انجام نداده است. نمونه حمایت بی‌شائبه از مبارزه جمهوری اسپانیا در نیمه اول قرن بیستم، همبستگی با سایرین که انترناسیونالیسم را تعریف نمود. اتحاد شوروی با ارسال اسلحه و مشاوران و حمایت از شورشیان نظامی که در محاصره قدرت‌های بزرگ فاشیست‌های المان نازی و ایتالیایی مقابله نمود. صدها هزار داوطلب، که اکثراً با کمونیست بین الملل سازماندهی شده بودند، مخفیانه به مرزهای بسته اسپانیا رفتند تا از جمهوری جوان دفاع نمایند.

در حمایت از جمهوری، میلیون‌ها نفر تظاهرات کردند. اگرچه عمدتاً به‌خاطر بی‌تفاوتی و دشمنی فعال به‌اصطلاح دمکراسی‌ها این جمهوری سقوط کرد. چگونه - زیرا که بسیاری برای نخستین بار مشاهده کردند - که دمکراسی‌ها از یک دمکراسی در حال ظهور دفاع نمی‌کنند؟

کوبای کوچک در ۶۰ سال گذشته مشعل همبستگی و انترناسیونالیسم برای نسل‌های آینده بوده است. انترناسیونالیست‌های کوبائی تقریباً به هر جنبش آزادی‌بخش مشروع، هر جنبش سوسیالیستی در آسیا، آفریقا و امریکای جنوبی کمک کرده و در کنارشان جنگیده اند. دکترها، پرستارها و نیروهای امدادی کوبائی جهت کمک به فاجعه کشورهای بی‌شماری شتافته اند. هر جایی که نیاز به کمک داشته، کوبائی‌ها نخستین داوطلبان بوده اند، از جمله در امریکا (طوفان کاترینا)، کشوری که دولتش بیش‌ترین دشمنی‌ها و آسیب‌ها را بر سرنوشت کوبا وارد نموده است.

از زمانی که کوبا به سازماندهی مبارزان آزادی‌بخش ویتنامی کمک نمود، مدت زیادی نگذشته است. حتی ما باید مبارزانی را به یاد بیاوریم که جهت کمک به آزادی مستعمره های پرتگال (Portuguese)، آنگولا (Angola)، موزامبیک، (Mozambique) و گینه بیسائو (Guinea-Bissau)، جان خود، دست یا پایشان را از دست دادند. کوبائی‌ها دلیرانه در جنگ و شکست ارتش نژادپرست اپارتاید آفریقای جنوبی و امریکائی‌ها را فدا نمودند، و بعد از جنگ ویتنام یکی از مهم‌ترین ضربه‌ها را علیه امپریالیسم امریکا وارد ساختند. طبقه حاکمه امریکا هرگز این شکست تحقیرآمیز را فراموش نکرده است.

شکی نیست که در نهایت اپارتاید فرو می‌پاشید، اما آن ده‌ها هزار داوطلب کوبائی، زمان سقوطش را سال‌های زیادی جلو انداختند.

کوبائی‌ها جهت آزادی دیگران، قبل و بعد از مبارزه چشم‌گیرشان فداکاری کرده اند. با تفسیر سروده جو هیل (Joe Hill)، هر جایی که خلقی در حال مبارزه باشد، می‌توان انترناسیونالیست‌های کوبائی را مشاهده نمود. از کنگوی لومومبا (Lumumba) گرفته تا چیلی آنده (Allende)، از گرانادای اسقف (Bishop) گرفته تا ونزوئلای چاوز. بعضی‌ها به خاطر دارند زمانی که نلسون ماندلا (Nelson Mandela) از زندان آزاد شد، نخست تصمیم گرفت که از کوبا دیدن کند تا از مردم کوبا جهت فداکاری‌شان در آزادی آفریقا تشکر کند.

البته که کوبا به‌تنهایی فاقد منابع مادی جهت مقابله با ارتش بخوبی مسلح اپارتاید و هم‌دستان مسلح غربی آن‌ها بود. حمایت مادی و نظامی اتحاد شوروی در کنار و پشت کوبا بود. این میراث انترناسیونالیستی شوروی، همراه با از خودگذشتگی الهام‌بخش فیدل کوبا، به میلیون‌ها انسان انگیزه داد تا بجنگند و خودشان را از یوغ امپریالیسم و کاپیتالیسم (سرماهداری) رها سازند.

شکی نیست که علت اصلی درد و رنج‌های مداوم کوبا ناشی از تحقیر امریکا و نزدیک‌ترین متحدانش است. قدرت‌های بزرگ هرگز کوبا را نبخشیده اند، زیرا که نخستین و تنها انقلاب سوسیالیستی را در (قاره) امریکا برقرار ساخته اند، همان‌گونه که آن‌ها هائیتی را هرگز نبخشیده اند، زیرا که نشان داده برده‌های آفریقائی می‌توانند به پاخیزند و قدرت‌های بزرگ را شکست دهند و بردگان را آزاد سازند.

محاصره کوبا توسط امریکا آسیب‌های جبران‌ناپذیری به خلقی وارد ساخته که مسیر توسعه و اصول سیاسی مستقلی را دنبال می‌کند. امپریالیسم خلقی را مجازات می‌کند که جهت حاکمیت خویش ارزش قائل است و با همان اصول سازش‌ناپذیری که دارد، با تعهد پُرشورش از طریق همبستگی و انترناسیونالیسم فداکارانه را با خلق‌های دیگر نشان می‌دهد.

با این وجود، خلق کوبا ثابت‌قدم است و مقاومت می‌کند، اما باز هم از دسیسه‌های سیا و سایر آژانس‌های پلید وزارت امور خارجه (امریکا و ...) برحذر نمی‌ماند. حتی در ضعیف‌ترین شرایط، و در دشوارترین لحظه‌های خود. خلق کوبا مشعلی را روشن نگه می‌دارند که توسط فیدل به آن‌ها سپرده شده است. علی‌رغم بیشترین تلاش‌های غول سرماهداری در شمال، سوسیالیسم کوبا تاب آورده و همچنان پابرجاست.

اتحاد شوروی به کوبا در مسیر توسعه ای که انتخاب نموده، کمک‌های سخاوتمندانه ای ارائه داد. علی‌رغم تأثیرات خنثی‌کننده قرن‌ها استثمار امپریالیستی، و به‌دلیل کمبود منابع مطلوب صنعتی، کمک‌های شوروی کوبا را قادر ساخت تا در کمکان «شورای تعاون اقتصادی» یا شورای کمک‌های متقابل اقتصادی جامعه سوسیالیستی (CMEA) با شرایطی برابر، حتی ویژه ادغام شود. اغلب رسانه‌های کاپیتالیستی کمک‌های کمکان را با کمک‌های بسیار زیاد امریکا به اسرائیل مقایسه می‌کردند. اما، کوبا کمک‌های شوروی را جهت تبدیل شدن به نیروئی برای عدالت‌اجتماعی به‌کار گرفت، در حالی که اسرائیل کمک‌های امریکا را جهت بی‌عدالتی و تبدیل شدن به نیروئی برای کارزارهای نسل‌کشی و ایجاد اسرائیل «بزرگ» استفاده کرده است و می‌کند. ولی اینک نه شوروی وجود دارد و نه کمک‌هایش.

مایه تأسف و شرمساریست که هیچ کشوری که مسیر سوسیالیستی را طی نمی‌کند، یا از فداکاری‌های کوبا بهره‌مند گشته، حتی بخشی این خلأ را پُر نکرده است. مطمئناً، کشورهایی که گمان می‌کردیم «دوستان» کوبا هستند، با بیانیه‌های شدید محاصره را محکوم کرده، ژست‌های «برادرانه» گرفته اند، و مقداری هم مواد غذایی ابتدائی فرستاده اند، اما این کمک آن‌قدر نبوده تا به کوبا اجازه دهد از فاجعه وخیم اقتصادی که با محاصره امریکا صدبرابر گشته است، رهایی یابد.

کشورهایی که مبارزان انترناسیونالیست دفن شده اند، کشورهایی که دارای منابع انرژی و افری هستند، کشورهایی که با اقتصادهای مدرن، از اقتصاد شوروی سابق خیلی بهترند، فداکاری‌های خالصانه کوبا را به یاد نمی‌آورند که در این لحظه منحصراً وخیم اقتصادی با تعهد و یا سازماندهی به کمک کوبای سوسیالیستی بشتابند. شاید خودخواهانه باشد که از دوستان و کسانی که با کوبا همبستگی می‌کنند، توقع فداکاری‌های مشابهی داشت. این چیزیست که میراث فیدلیسمو (Fidelismo) را در تاریخ سوسیالیسم بسیار ویژه می‌کند. ولی قطعاً، آن کشورها می‌توانند جداگانه یا به‌صورت جمعی، زیرساخت‌های اساسی کوبا را بدون فداکاری‌های بزرگ بازسازی و تضمین کنند- و حداقل ابزار را به کوبا ارائه دهند تا از مجازاتی که امپریالیسم تحمیل نموده، رنده بماند. می‌باید بگویم که به‌نظر می‌رسد «سوسیالیسم با ویژگی‌های ملی»، از انترناسیونالیسمی که در سوسیالیسم قرن بیستم بسیار رایج بود، عقب‌نشینی نموده است.

درواقع، چه نوع سوسیالیسمی نمی‌تواند جهت کمک به یک کشور سوسیالیستی که از محاصره کاپیتالیستی رنج می‌برد، کمی از خودگذشتگی نشان دهد؟

بر اساس یادداشت شخصی، خوبی به یاد می‌آورم که از محل ایست بازرسی چارلی (Checkpoint Charlie) در دروازه پورتال (portal) بین المان سوسیالیستی و المان کاپیتالیستی برمی‌گشتم. توریست‌ها و شهروندان غربی که به بازدید از برلین شرقی علاقه‌مند بودند، می‌بایست از طریق ایست بازرسی برمی‌گشتند. آن‌ها هنگام بازگشت از جمهوری دمکراتیک المان (GDR) متوجه شدند که نه می‌توانند پول آن‌جا را نگه دارند نه آن‌را مبادله کنند. مأموران به برگشت‌کننده‌های اغلب ناراضی، پیش‌نهادی ارائه می‌دادند و به یک کشتی بزرگی اشاره می‌کردند که پُر از پول بود که روی آن تابلویی به چند زبان نوشته شده بود: «جهت بازسازی ویتنام کمک کنید».

احساس غرور کردم وقتی که فهمیدم بخش کوچکی از یک جنبش جهانی هستم که مصمم به بازسازی آن‌چیزیست که امپریالیسم نابود کرده بود.

تعهد و افتخار به انترناسیونالیسم را دوباره از کارگران در بندر پیرائوس (Piraeus) یونان می‌بینم که از بارگیری مهمات به مقصد اسرائیل خودداری می‌کنند.

فقط می‌توان امیدوار بود که سوسیالیسم قرن ۲۱-م، انترناسیونالیسمی را احیاء نماید که نشان از سوسیالیسم قرن ۲۰-م داشته باشد.

برگردانده شده از:

INTERNATIONALISM: IS IT DEAD OR DYING?

Posted by [Greg Godels](#) | Nov 11, 2024

<https://mltoday.com/internationalism-is-it-dead-or-dying/>